ja uiuma lúa, waus kui kiwwi põhja. Teised kargasid appi ja töid tedda weest wälja. Omma önnetust kahhetsedes oigas ja ütles: „ei ma nüüd ennam omma jalga wette ei pista, enne kui uiumise ammeti kätte saan."

Armsaks piddamine.

Üks issa küssis omma tütrekese käest: kuida se peaks ollema, ehk kust se tullema, et sa köikide melest armas olled? — Ei minna sedda ei tea, wastas laps; agga se tulleb ehk sest, et minno melest köik innimesed armsad on.

Wabbandamine peab aitama.

Peremees läks jo kolmat korda üht unekotti hüüdma ja ütles: „kas sa saad wahhest maast ülleše; pääw üllewel körges; küllа rahwas köik pöllal töös!" Pois, pead kratsides ja käppoga silmi lahti kiskudes, unnistas wasto: „egga se siis minno sü ep olle, et pääw enne töusis kui walge wälja tulli."

Issi mõtte.

Kaks soldatit ollid sõa-aial tünni peal. Teine neist olli wässind, istus mahha ja jäi tukkuma. Äkkitselt tulli sure-tükki kuul ja wiis tukkuja pea ärra. Teine sedda nähhes ütles: „watt sedda wisi! Kui ta nüüd ülleše ärkab, küll ta siis hakkab pead takkaotsima."

Polle warra, polle waenlasid.

Warras pugges ühhe waese urtsikuse ja hakkas seäl käsikaudo otsima, kas middagi peuse pudub. Wanna wäeti, kes temma sissetullemisest ülles ärkas, ja tubba möda käimisest ärramärkas, et ta warras olli, ütles tassaselt: „mis sa, wend, siit pimmedas kätte saad, kust ma walges ühtigi ei leia!"

Õigus ei olle melitamise kaup.

Wimandi töusis kohtomeeste wallitsemise jures suur waidlemine, sest et ühhed usi tahtsid ja teised wanno paigale sowisid. Üks, kes ennese melest tark, ja ennekäidud teed tassasemaks piddas, tahtis tähhendamise-sõnaga tüllile ótsa tehha ja ütles: „ued sapad pitsitawad." Teine oskas ja kostis: „wannad tewad seddasamma, kui neid ei märita."